

A

nàrem al Vilosell. De matinada, després d'un copiós sopar, la vila era ventejada per un fred violent, a vegades amb ímpetu, que movia els toldos de camió del ball de la plaça ombrejada de plàtans.

Els carrerons estrets i pintorescos d'una antiga vila pagesa per on passaven carros i mules i ruquets, ara són lloc de passeig per a estiuejants lleidatans i barcelonins que somriuen bronzejats i apol·linis, eternament joves a quaranta anys i escaig. Passejant pel carrers deserts mentre ressona la música del ball: ombres en la nit, l'aurèola de la llum pàl·lida de la lluna, el relleu blavenc de la serra de la Llena, a llevant. L'èxtasi del cava després d'un excel·lent sopar a la vila, hostes de bell nou d'amics sol·lícits.

A dalt del mirador, en la fosca, les parelles d'adolescents callats que busquen el racó solitari en l'indret que havia estat castell o castellet, i ara és xalet de la burgesia nou-rica, de gust incert.

El ball de festa major d'un poble, com d'habitud, és una vitrina on es mostren totes les vicissituds d'una societat que ja no pot viure només de la terra. Molts dels joves del poble treballen en fàbriques i empreses de Lleida o Barcelona, però el ball encara és l'aparador dels nous festejos, de la continuïtat del matrimoni, de les noves maternitats, de les separacions, de l'estatus dels veïns, de les velles envegetes, de les noves amistats, de les nobles o de les sibil·lines ambicions. De l'antiga poca traça a encarar un pasdoble, també.

Entre la gernació del ball nocturn: revolts del passat, laberint de vent, veus la pell brillant de les dones joves en flor, arremolinades a l'entrada, ballant. Penses que és un atractiu de l'espècie. Veus cabells lluents i malucs amb un puntet just de greix. Veus mostres

excel·lents de sanitat sensual. Mirades brillants i siluetes aèries. Les dones joves sempre són promesa de fecunditats, encara que després observis que les escandalosament vestides d'un cert estil, penses com l'amic, que hi han de ser i n'ha d'haver moltes, però que millor que les aguantis un altre: són Lolites lúbriques que esdevenen Marujes malcarades en un tres i no res, flors caigudes prematurament; són com aquelles que mires al bar, amb l'esquena impúdica, plena de pell eriçada de pelets a l'aire, els pantalons amplosos, les espatlles nues amb la ratlla del biquini marcada, el regatall abismal dels pits com a llimones o pometes, i la mirada proçaça entre cabells tenyits de ros que et recorda el rètol de "lliure" dels taxis de les grans ciutats. Has de saber que les dones també tenen urgències i necessitats sexuals peremptòries; cal saber entendre que també tenen la urgència de reproduir-se, doncs. I una nit de festa major és un desplegament confós d'un codi no verbal de gestos i signes que insinuen la flama de l'amor a la matinada, potser massa carregats d'alcohol per ser fíns o hàbils, potser només delitosa en l'engreixatge de la seducció. I prou.

Com un carrusel, les imatges es fonen en les ombres de la nit: el bombolleig fred del xampany, l'espessor amarga del cafè, la conversa afable i les dones joves de la matinada ventosa.

Recordes i penses, entre revolts d'alcohols, que les teves remotes festes majors d'estiu foren vans exercicis de seducció entre la suor del ball, el gust dolcenc del cubata i el gust delitós de les dones que vas imaginar, foses a l'albada.

ANDREU LONCÀ

Andreu Loncà

8 Segre, 3-9-00